

Nevin
Birsa

PRVA SVETLOBA Obstajala si pred vsem:
 bila si zibelka,
 vsa zmedena v viharju,
 bila si prva reka, po kateri sem plul,
 škrajanci so te prebodli
 s svojim letom,
 nepozabna, prvinska,
 moja mati, uničevalka teme,
 moj zadnji vzdih, mehka lovka,
 ki si me požrla v svoje globine,
 škrat, trden voz el začetka,
 mavrica in bolečina.

Bila si vse,
 to sem sprevidel
 sredi zapuščenosti in samote,
 in večja je moja zenica,
 in bolj odprt je moj glas!

VSE, KAR ŽIVIM Vse, kar živim, je jeklo,
in vse, kar bom živel, je porajajoči se balonček
regratovega semenja.

Prosim, naj dežuje!

Lovke stiskajo glave, abside jejo glave, nebo in
srce:

ličinke prodirajo skozi preklete gozdove,
in davna luč mežika, tako mežika; tako!
Grozi ti muzika,
že tu,
že tu,
ovita okrog nosilcev z vročim ročajem hladnega ognja,
ki mi cefra možgane in vse duše, ki plamenijo v meni!

Vzhajajo lune,
in kot drhteči bogovi se s prsti dotikajo morja
in ječečih vršičkov moje drage:
cigaretne ogorki ugašajo,
divji kostanj prede ljubezensko pesem,
polno nebesnih mežurkov, in hiše,
ki
se utapljuje v rezilu žalosti,
so rdeče kot še nikoli . . .

Zato naj dežuje! Da poiščem
četo banditov in zgrizem zelenega volka
z zlatimi zobmi!
Da me napolni enako rdeči klic voda
in enako žareči ogenj,
ki barva moje in prihodnje nebo!

BOM! Ovila si me,
ti nora drhal!

Češnjo, ki cvete kot smodnik
ob mojih stopalih, so poljubili
so poljubili drhteči roboti, in nisem jim hotel
odpustiti
njihove bakrene barve!

Bil sem, bom,
 z lasmi, razkuštranimi od besa,
 valovitimi kot podivjana rečna voda: gotovo je!
 O, bival sem v roži,
 drsel skozi veke viharjev,
 ki so metali kri ob šipe,
 želje ob ograje in kitajske zide . . .

Tako si bljuval kri in saje,
 dinamit je vzhajal v nešteti zubljih
 od korenin do temeljev,
 verjel sem v padajočo in obenem podivjano aorto.
 In verjel sem,
 da zagori gošča in da demoni ponesó
 sivi dež sonca
 v vse križe in zastave . . .

O palače, zrušite se!

SMRT Straža rjove: zjutraj so drevesa
JE OBSOJENA še starejša, in hladna pest noči
NA SMRT jih ne more več zadržati,
 — gredo kvišku, se morda upogibajo? —

Z obzidja,
 sunkovitega diha,
 plane vojak, ki mu pravim smrt:
 in smrt je obsojena na smrt,
 in življenje je neznanka,
 ki upira pogled v približajoče se nebo, —
 življenje rastlin in živali,
 ki gnezdi v območju krhkega sveta,
 se razprši kot zvezda,
 težka in zamotana, se razprši,
 in ne vem, me obide,
 če je to, kar počnem in živim, resnica ali laž . . .

VEDEL SEM Glas je bil pred rojstvom zvona:
ZA SKRIVNOST bila je širina vzhajajoče tesnobe,
 umazani bankovec noči,

z vso svojo nevednostjo in krhko laguno,
 brez lune, tega čudežnega otroka
 sleherne teme; bleščeči se zvok,
 in zvon je daleč,
 ne ujame ga skrčena dlan,
 ne dotakne se bobniča,
 ker je onkraj vsega,
 vendar pred vsem.

Vedel sem za skrivnost,
 bila je razpredena v tvojih očeh,
 mitoza morja se je iskrila,
 vedel sem, vedel, skrivnost, zate,
 zato sem zbežal skozi
 prosojno zelenje zgubljenih luči
 v novo, skoraj rosno in tako žalostno jutro.

Vladimir
Kovačič

Sinji vir

Sredi noči sem se prebudil. Oknice so škripale in zunaj je tulil veter kot kakšna ranjena pošast, vendar mi je nekaj prišepetavalo na uho, da me ni prebudilo to, marveč nekaj povsem drugega, neznanega in skrivnostnega. Poleg mene je spala žena še dalje povsem mirno, in prav zaradi tega sem se odločil, da se razhodim po dišeči okolici. Zaprl sem okno, se na hitro oblekel in stopil v mlačno blodno noč; luno je zastiri-

rala siva pajčevinasta mrena in v dalji je tulil volk, zateglo in hrepeneče. Stopil sem dol po gruščnati beli poti, v črno vijoličasti temoti se mi je zdela skoraj strma in noge so mi klecale kot kakšni prhli starki. Čutil sem, da se mi je med prste na nogah naphal prah, nemaren, lepljiv, vlažen. Tam, pred mano, so zaloputnila vrata. Prav v tistem hipu je veter pojenjal, da